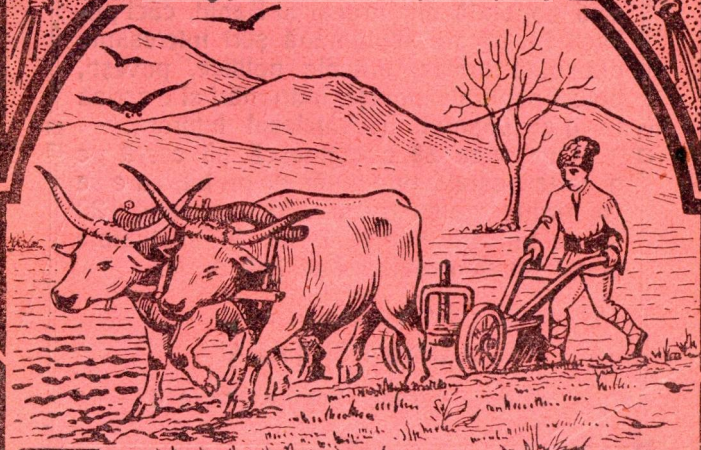

270273

PĂȚANIILE UNUI PRIZONIER de RAZBOIU

de ION MUNTEANU

BCU Cluj / Central University Library Cluj

EDITURA LUMEA ȘI ȚARA CLUJ

icseh

Pătăniile unui prizonier de războiu

Ion Tăutu s'a născut într'o comună din județul Sibiu. A fost printre cei dintâi trimiși în măcelul cel mare din 1914. A luptat până în 1916 în Sârbia, iar apoi a fost dus în Galiția, căzând prizonier în mâinile rușilor în ziua de 24 Noembrie 1916. De atunci și până în ziua de 1 Maiu 1933 a fost pierdut pentru soția și copilul pe care îl lăsase de 1 an și jumătate și l'a găsit la reîntoarcere flăcău în toată puterea. În acest timp a colindat trei sferturi de pământ, văzând multe și păfând multe. Cei cari încă ași luat parte la războiul mondial, citiți aceasta povestire și asemănați-o cu întâmplările voastre. Cei cari n'ași cunoscut războiul, citiți-o și voi, spre a vă da seama cât poate pătimi un om în viață și că cel ce are credință în Dumnezeu și bărbăție în suflet, până în slârșit va învinge și cele mai grele piedici.

Ion Tăutu avea pe atunci 24 ani. Era înalt și drept ca un brad. Părul îi era negru ca pana corbului și ochii îi străluceau ca doi jeratici. Avea mersul ușor al omului de munte. Era atât de puternic, că juca cu doi flăcăi în brațe și cu al treilea în dinți. Pe când ajunsese prizonier în Rusia era sergent. Făcuse atâtea fapte vitejești, încât câștigase respectul tuturor mai marilor săi. Tot vitejia l'a făcut însă să cadă în mâinile dușmanului. Căci iată ce se întâmplase: Într'o zi, că-

pitantul, chemă un voluntar, care să se strecoare în tranșeele rușilor și să se reîntoarcă cu un prizonier. Era nevoie de un rus, dela care să se afle poziția dușmanului în vederea unui atac general.

Ion Tăutu se grăbi să primească însărcinarea. Se îmbracă în uniforma rusească și în miez de noapte se strecură două mii de metri până ce ajunse la tranșeele inamicului. Se târî în brânci alături cu moartea, căci gloanțele cădeau potop pretutindeni. Ajunsesese totuși neatins și se lăsă în tranșee fără să fie observat de santinelă, căci întunerecul era des ca o păclă. În tranșee era liniște. Soldații dormeau obosiți. Ion Tăutu nu se gândi mult, ci pe cel mai aproape îl isbi cu pumnul în cap și apoi pe al doilea, încât aceștia din somn aproape trecură în lumea morților. Le vârî câte o batistă în gură și apoi porni încet cu ei spre tranșeele austriace.

Înainta încet. Dacă întunericul îl ascundea, în schimb sgomotul îl putea trăda. Greutatea celor doi ruși îl împiedecau în înaintare, dar el nu se dădu bătut. Merse un ceas, poate două, poate trei, tot fără-rând după sine pe cei doi ruși, cari începeau să dea semne de revenire la viață. Merse până când observă la câțiva pași tranșeele. Crezând că sunt ale austriacilor, se urcă mulțumit cu prada în mijlocul lor. Mare îi fu însă mirarea și spaima când se trezi înconjurat de ruși. Greșise drumul. Zece ruși se aruncară asupra lui. Zece puști îl loviră fără milă, văzând că și-a bătut joc de oamenii lor. Fu legat apoi cobză și bătut din nou, încât a zăcut în spital vre-o 40 de zile.

A fost trimis în inima Rusiei. Ajunsesese într'un sat din apropierea Moscovei. Și ca mulți alții a fost

dat la un stăpân, de argat, până ce se va sfârși războiul.

Ion Tăutu se arată vrednic în noua împrejurare. Era doar român obișnuit cu munca câmpului. Lucra din zori până noaptea fără întrerupere. În scurt timp ajunsese să conducă singur întreaga gospodărie a rusului, care nu contenea să-i arate mulțumirea cu fiecare ocazie. Nu mai puțin mulțumit de românul nostru era Olga, fata rusului. Era o fată voinică, cu părul galben ca spicul grâului, cu ochii albaștrii de cicoare. Și tatăl și fiica își puseseră în gând să-l aibă pe Ion pentru totdeauna. Iar într-o zi i-au spus-o.

Ion Tăutu care cam bănuia ce are să se întâmple, le-o spuse însă verde în față. Are acasă o sălișteancă, mândră ca o împărăteasă și un copil ca un crăișor. A doua oară nu se mai poate însura. Cum să-și tradeze el pe cei cari îl iubesc și-l așteaptă cu încredere acasă. Rusul și fata stăruiau însă: La ce să se mai reîntoarcă în Ardealul plin de sărăcie? Că de altfel rușii vor cuceri întreaga Austro-Ungarie și vor trece în foc și pârjol și Ardealul. Reîntors acasă n'are să mai găsească decât prăpădul și moartea.

Dar Ion Tăutu nu se lasă învins. Pentru nimic în lume nu voia să se știe despărțit de soție. Când Olga văzu că nu-l va putea avea de bărbat, își puse gând de răsbunare. Și dușmănia rusoaicei fu începutul necazurilor lui Ion.

Într-o dimineață pe când le da de hrană vitelor Ion Tăutu se trezi înainte cu doi jandarmi. Fără multă vorbă îl legară de mâini cu lanțuri și porniră cu el la drum. Il purtară prin șapte sate astfel, de bătaia de joc a mulțimii. Numai peste zece zile află motivul

rușinii. Vina era că ar fi furat dela stăpân 1000 de ruble. Ion tăgădui, dar fără rezultat. Fata declarase sub jurământ că el a furat banii. Stăpânul îndemnat de fată jura și el că a avut 1000 ruble și că Ion știa unde îi pusese.

După vreo câteva săptămâni fu dus din post în post la Moscva, unde trebuia să fie judecat. Și judecătorii fără milă l'au găsit vinovat, pedepsindu-l cu 10 ani de ocnă.

La câteva zile după judecată, Ion fu scos cu alți vre-o trei sute de tovarăși și legați ca boii câte doi de un lanț. Au fost puși apoi într'un șir lung și porniți la drum cu 20 de paznici, înarmați cu puști și mai ales cu bice.

Au pornit pe jos. Era în mijlocul iernii și cu toții erau aproape goi. Viscolul sufla sălbatic, purtând pe arpile reci, troiene lungi de zăpadă.

Din primele zile începu să rămână câte o pereche în urmă. Cădeau buștean ca loviți de-o mână nevăzută. Cădeau înghețați. Paznicii râdeau pe întrecute, numărau până în zece și dacă nenorociții nu se puteau ridica trăgeau două gloanțe și îl culcau pentru totdeauna în zăpadă. Nu le mai făceau mormânt, căci viscolul îi acoperea în câteva ciasuri, iar dacă nu, venea haita lupilor și curăța drumul.

Astfel merse Ion o sută de zile. Mai rămăsese cu vre-o optzeci de tovarăși. Cei mai mulți semănară drumul cu cadrele lor. Cei cari au mai rămas nu mai semănau a om. Iarna îi ciopârțise ca pe niște arbori înghețul de Februarie. La unii le înghețase câte o mână. la altul îi căzuseră urechile. La al treilea îi degerase picioarele.

Noaptea dormea fără foc. Paznicii nu lăsau pe nici unul să se apropie de focul făcut de ei. Iar dacă vre-unul se încapășina totuși să se fragă spre foc, se făceau că nu-l văd și-l lăsau să îmbrățișeze flăcările calde. În acel moment nenorocitul se trezea cu o durere sălbatecă. Focul e cel mai mare dușman al corpului înghețat, nenorocitul începea să urle, căci căldura îi pătrundea în mâinele înghețate ca niste sulije. Se tăvălea în zăpadă și după ciasuri de suferințe pierrea.

Ion învășase acasă în munți, că dacă o mână sau un picior și-e înghețat, îl freci cu zăpadă să se încălzească și numai atunci te apropii de foc. Astfel avu norocul să străbată acest drum al iadului fără să i-se întâmple vre-o nenorocire mai mare.

După astfel de drum ajunse în Tomsk, orașul cu grozavele ocne de plumb.

Nu este pană atât de iscusită, care să descrie grozăviile vieții din aceste ocne. Nu este cuvânt destul de crud care să poată exprima toți iadul acestei ocne, cari au omorât mai mulți oameni decât o ciumă sălbatică. Prizonierii robotesc 16 ore la zi. Pentru hrană n'au odihnă decât câteva minute. Și iarăși trebuie să sfărme stâncile în aerul înăbușitor. Sfarmă stâncă după stâncă, ceas cu ceas, zi cu zi, lună cu lună, an cu an, până când uită de viața din afară, de cine a fost și cum îl cheamă. Atingerea cu plumbul îi făcea să le cadă dinții, să se scofâlcească fața, încât după doi - trei ani, cel care a avut norocul să părăsească ocna nu mai e decât o umbră tristă.

Dacă vre-unul, sleit de puteri, încearcă să se odihnească o clipă, e lovit de biciul nemilos până la

sânge. Dacă nici loviturile nu-l ajută să se ridice, e târît într'o celulă strâmtă.

Acolo e închis singur și lăsat șapte zile fără mâncare. Dacă foamea nu l'a omorât în aceste șapte zile, e scos din nou la lucru, spre a se face cu el o încercare, că oare s'a disciplinat sau nu. Nenorocitul care n'a mâncat șapte zile cade ghem cu fârnacopul în mână. Atunci e aruncat din nou în celulă, fără mâncare și apă. A doua oară nu e mai scos, decât pentru a fi înmormântat.

Ion Tăutu nu s'a lăsat cuprins de slăbiciune. Știa ce moarte îl așteaptă, dacă se lasă să ajungă sub pleznela biciului. Nu-l părăsi însă un singur moment speranța, că va fi salvat.

Tovarășul de lanț a lui Ion era un rus voinic cât un munte. Ion prinse repede dragoste de acest om blajin, care tot nevinovat ajunsese în acest iad. Și noaptea, pe când paznicii dormeau și dormeau și tovarășii, începură să-și vorbească în șoapte și să plănuiască fuga.

Era o muncă grea și ei o știau. Mai știau însă că și moartea e mai ușoară, decât viața în ocne. ■

După un an, de când erau în ocne și după ce cunoscuseră obiceiurile și paznicii, s'au hotărât să fugă. Era o zi de Duminica când și-au pus planul în aplicare.

Ceasul bătuse douăsprezece noaptea. Toți dormeau. Ion îi făcu semn rusului și în brânci porniră spre ieșire.

Mergeau încet lăra sgomof. După câțiva pași se opreau și ascultau. Nu se auzea însă nimic.

Astfel au înaintat câteva sute de pași. Se apropiau de ieșire, când văzură santinelele.

Erau doi. Așezați la o masă luminată slab, jucau cărți. Erau atât de preocupați de jocul lor, încât nu își dădeau seama de ceia-ce se întâmpla în jurul lor.

Ion cu rusul înaintau încet. Când au ajuns aproape în bataia luminei și-a făcut fiecare câte o cruce largă și apoi la un semn s'au aruncat amândoi ca niște lupi asupra santinelelor. Fiecare își ochise unul. Și în timp cât aș scrie aceste rânduri, santinele fură sugrumate fără să poată scoate vre-un cuvânt.

Ion și cu rusul își strânseseră mâna de bucurie că au scăpat. N'aveau însă timp de pierdut. Scoaseră baioneta din arme și porniră înainte. Armele ar fi vrut să le ia, dar i-ar fi împiedecat în mers și apoi pocnetul gloanțelor ar fi trezit întreaga tabără și i-ar fi trădat.

Mai aveau de trecut un post de două santinele. Și apoi dacă aveau noroc și nu se alarmau nimeni din tabără, erau scăpați.

Cele doua santinele stăteau de-asemenea lângă o masă și moșăiau. Nici unul nu visa că s'ar găsi un îndrăzneț să încerce să fugă.

Când Ion și rusul fu aproape de trei pași, se gândiră să procedeze ca și față de ceilalți. La un semn se aruncară și asupra acestora cu baionetele ridicate să lovească la orice împotrivire.

Din nenorocire, lanțul care îl lega pe Ion de rus se încurcă și rusul căzu la pământ. Ion fu într-o clipă în gâtul unei santinele, dar al doilea se frezi și mai înainte ca rusul să se poată ridica, îi înfipse baioneta în coaste.

În acest timp Ion îi tăie gâtul celeilalte santinele

și apoi se găsi față în față cu cel care îi străpunsese tovarășul.

Ion n'avea decât o baionetă scurtă, iar santinela era cu arma și baioneta în vârful armei. Dai Ion fu iute ca gândul și doborând lumina la pământ încât se făcu întuneric, se aruncă în spatele santinelei și într'o clipă isprăvi și cu acesta.

Să ne grăbim spre ieșire, până ce nu vor prinde și alții de veste, — zise după această ispravă Ion. Tovarășul nu-i răspunse însă. Pipăind, Ion îl află la pământ cu baioneta în piept. Ion își dădu seama îndată de grozăvenia situației. Tovarășul său grav rănit nu se putea mișca singur. De lăsat nu-l putea lăsa, căci îi lega împreună lanțul. Și de altfel Ion nu și-ar fi lăsat tovarășul în necaz pentru nimic în lume. Ii scoase baioneta din piept și luându-l pe umeri, plecă spre ieșire.

Avu norocul și nu mai întâlni pe nimeni. Ajunse ieșirea și nu fu întâmpinat de nici o altă santinelă. Dormeau cu toții.

Acoperit de noapte, Ion începu să sperie că va scăpa. Se mișca însă greu cu tovarășul în cărcă și pentru că lanțurile grele îi împiedecau mersul. Înaintă totuși în neștire.

La vre-o câteva sute de metri, începea să se întrezărească o pădure. Se îndreptă într'acolo și apoi adâncindu-se în ea, crezu că i-au pierdut pentru un moment urma.

Nu se lăsă însă doborât de oboseală. Până în zori nu mai era decât vreau ceas. Urmărirea trebuia să înceapă și avea atât de puțină puțință de salvare.

Tovarășul rănit nu se mișca. Ion îl simția seapăn.

Poate era mort, dar îi era frică să constate. Era mai bine să poată crede încă, că are un tovarăș viu.

În revărsatul zorilor se găsi la zeci de kilometri departe de ocne. Urmăritorii nu i prinseseră încă urma, căci nu se auzea de nicăiri nici un zgomot.

Ion se simți mort de oboseală. Mai făcu câțiva pași împleticindu-se și apoi căzu la pământ ca un buștean.

Stătu astfel nemișcat vre-o două ore, până ce oboseala începu să-i ese din oase. Numai atunci își aduse aminte de tovarăș și se uită la el. Rusul stătea însă nemișcat. Ion îl scutură de vre-o câteva ori cu spaimă și atunci își dădu seama că tovarășul de lanțuri e mort. Ion crezu că înnebunește la acest gând. Ce putea să facă? De tovarășul de lanțuri nu se putea scăpa, căci n'avea nici o unealtă să sfarme lanțurile. Baioneta nu i putea fi de folos. De târât încă nu putea târi după sine un cadavru, care putea să înceapă să se descompună în fiecare moment.

Stătu astfel pe gânduri mult timp, și nu știa ce să facă. Îi trecu prin minte gândul să taie cu baioneta picioarele rusului și astfel să scape de el. Dar inima nu-l lăsă. Când auzi apoi scârțâind baioneta în carne, o aruncă cu scârbă. În aceste momente când nu știa ce să facă, auzi undeva lătrat de câini. Ion știu îndată că urmăritorii au slobozit asupra lor haita câinilor dreșai pentru prinderea fugarilor.

Să fugă? Știa că va fi ajuns în câteva clipe. Avea doar o sarcină atât de grea: pe tovarășul mort. Să se ascundă? Câinii cu mirosul lor l'ar fi descoperit ori-unde. Mai avea o salvare momentană: să se urce în vre-un arbore.

Aşa şi făcu. Incepu să se urce într'un stejar stufoş. N'ajunse însă decât la doi metri şi simţi că mortul îl trage la pământ. Trebuia deci urcat cu el şi mortul. Prinse deci lanţul şi începu să tragă la sine tovarăşul de lanţuri.

În momentul când îl urcă pe mort, alături, haita câinilor sălbatici sosi. Erau vre-o doisprezece câini mari ca nişte lupi. Îndată înconjurară arborele şi fără să latre se aruncau pe arbore pentru a-l trage la pământ.

Ion se apără cu picioarele şi lanţurile. Pe care câine îl atingea cu lanţul îl şi culca la pământ. Simţea însă că nu se va mai putea apăra multă vreme.

Câinii îşi urmăreau şi pe mai departe jocul sălbatec. Unul mai puternic îşi înfipse dinţii în coapsa cadavrului, şi îl trase la pământ. Mortul în cadere doborî şi pe Ion la pământ. Atât au aşteptat fiarele: S'au aruncat cu o furie nebună asupra fugarilor. Şi la un moment dat, Ion se trezi singur. Câinii îl sfârşiară pe Rus în bucăţi.

Ion care acum nu se mai simţea împiedecat de mort, îşi veni iute în fire. Luă lanţul în braţ şi începu să lovească. Într'un minut culcă la pământ cinci câini. Ceialalţi speriaţi, cu rămăşiţele din rus în gură, o luară la fugă.

Ion îşi dădu seama că nu mai poate pierde timpul. Puteau sosi alţi urmăritori. Plecă din nou. Fugi ca un nebun. Se adânci tot mai mult în desişul pădurii şi merse până ce soarele fu la asfinţit. Tresărea la fiecare mişcare de frunză. În orice tufă vedea un urmăritor.

Merse astfel câteva ciasuri şi ajunse în marginea pădurii. De văzut nu văzu însă urmă de locuinţă omească.

Setea ajunsese să îl chinase atât de tare, încât își venea să-și muște mâinile. Inzadar încercă să și-o astâmpere lingând roua de pe frunze și iarbă. N'ajunse decât să și-o ațâțe și mai tare.

Pe când se simțea mai nenorocit, un iepure svâcni dintr'o tufă. Apoi alții doi. Era mama cu puii.

Mama dispăru îndată, dar puii încă neputincioși, abia știau să fugă. Ion se luă în urma unuia, și îi ajunse. Il căută și pe celalalt pui dar nu-l mai află.

Avea totuși de mâncare. Luă două lemne și le frecă atât la olaltă până ce dădură scânteii. Prinse aceste scânteii între niște vreascuri și avu foc. Sfășie iepurele cu degetele și după câteva minute avea o friptură gustoasă. Mâncă cu o lăcomie sălbatică până ce nu mai rămase nici os. Din norocire mai cercetând în jur, la câțiva pași dădu și peste apă. Era un isvor curat. Ion se aplecă asupra lui și când înghiți de două ori din apă, aproape secă isvorul. Sătul și cu setea potolită se culcă și nu se trezi până a doua zi la nămezi.

Două luni străbătu Ion neîncetat ținuturile sălbătice ale Siberiei. Nu îndrăznea să se apropie de casele oamenilor spre a nu fi trădat. Doar noaptea se strecura pe la vre-un ocol mai îndepărtat de celelalte și șterpelea câte ceva de ale gurii. Avea soartea lupului. Flămânzea ca și lupul și fugea ca și acesta de oameni.

Două luni umblă tot cu lanțurile la picioare. În fiecare zi încerca cu o peatră să și le rupă și nu reuși decât după o vreme atât de lungă.

Scăpat și de lanțuri, Ion se simți mântuit. Ori cât de nesfârșită să fie Siberia, va atinge totuși odată marginea ei. Va întâlni poate oameni buni care să-l ajute.

După alte două luni de drum lung și obositor ajunse la un râu uriaș. Ion numai mai târziu îi află numele. Era fluviul Ienisei. Și îndată lui Ion îi trecu prin minte cu cât mai iute ar putea străbate drumul pe apă, dacă ar putea pune mâna pe o barcă.

Ziua era periculos pe râu, căci era străbătut de corăbii și luntrași. Noaptea însă, o putea lua pe râu la vale, și odată totuși ar fi ajuns la marginea împărăției rusești.

Ion încercă de câte-va ori până ce putu pune mâna pe o barcă. La o încercare fu văzut de stăpânul luntrei și acesta trase cu arma după el. Fu rănit ușor la umăr. Dar după o nouă încercare ajunse totuși în stăpânirea luntrei dorite.

Și văslă astfel nopți de-arândul. Făcu rost de o undiță și începu să irăiască din pescuit. Și tot astfel merse încă o lună. Simțea însă că nu va mai putea merge mult, căci râul începea să înghețe. Iar într-o noapte, se trezi de câteva ori și rămase mirat, că nu se mai face ziuă. Se culcă din nou și iarăși se trezi de foame. Făcu un foc în barcă, mănă un pește și se culcă pentru a șasea oră. Când se trezi, întunericul era și mare decât înainte, iar barca nu-i mai înainta. Era prinsă de sloi de ghiață.

Bietul nostru de Ion, în necunoașterea locurilor fusese dus de fluviul uriaș în spre polul de nord, spre finutul în care 6 luni e numai zi și 6 luni e numai noapte. Iar el ajunsese în timpul nopții nesfârșite.

Frigul îl cuprinsese încât își simțea până și sângele înghețat. Trebuia să se miște ca să nu amorțească de tot.

Râul nu-i putea servi acum. O luă deci spre

țarm și plecă în căutarea unei locuințe omenești. Era hotărât să intre la oricine, fie chiar dușman, numai să se poată încălzi pușin.

Frigul devenea tot mai mare. Pietrele crepau cu sunete ascușite. Nici o vietate nu se simțea pe întreg cuprinsul. Parcă ajunsese în împărăția morții. Nici măcar lupii, cari se ținură morțiș de urma lui până acum, nu se mai auzeau urlând.

Ion simțea că nu va mai putea rezista multă vreme. Frigul și foamea trebuia să-l doboare. Ori-cât încerca să se încălzească, alergând din răspuțeri n'ajunse decât să își piardă și ultimile puteri. Și după câteva ciasuri nesfârșit de lungi, se prăvăli într'un șanș, pierzându-și simțirea.

Când se trezi, Ion rămase uimit de ceea-ce vedea. Se afla într'un cort culcat pe niște piei. Alături ardea un foc puternic. În jurul focului doi bărbați și două femei stăteau îngândurați.

— Unde sunt — întrebă Ion? Bărbatul cel mai în vârstă răspunse ceva, dar el nu înțelese. Își dădu însă seama că a fost salvat de către aceștia și înșise mâinile spre ei în semn de mulțumire. Ion ajunsese printre eschimoși. Stătu aici patru luni de zile și le învăță obiceiurile și limba.

Îndată după ce se făcu mai bine, îl învățară să își zidească o colibă. Ion rămase la început nedumerit, când se gândi că n'are nici cărămidă, nici lemne din care să clădească. Și când îi întrebă pe eschimoși de unde să ia aceste lucruri, răseră de el.

— Vino și vezi cum e clădită o casă a noastră, — îi făcu semn cel care l'a scăpat din gura morții. Ion privi cu luare aminte aceste colibe și aproape

rămase cu gura căscată, când își dădu seama că nu sunt clădite nici din piatră, nici din lemne, Era făcută o groapă adâncă în pământ. Deasupra acestei gropi se frăgea apoi un acoperiș din zăpadă. După fiecare strat se turna apă și cum frigul era atât de mare că îngheța supă caldă în lingură până să o duci la gură, apa îngheța zăpada și zidul și acoperișul devenia mai tare decât oșelul. Drept ușe se lăsa o deschizătură numai cât se poată ieși un om.

În trei zile Ion fu gata cu casa și nu-l costă nici o leascaie. Dar se gândi că de bună seama va îngheța în peștera de zăpadă. Și nu mică îi fu mirarea, când un eschimos îi aduse un vas de unsoare de focă, căreia îi dădu foc. În câteva minute casa se umplu de căldură și Ion durmi într'o căldură ca într'un cup-tor și se trezi tot într'o căldură. Eschimoșii îi explicară minunea. Zăpada este rea conducătoare de căldură. Căldura care se strânge odată în coliba de zăpadă, nu poate ieși prin zăpadă, după cum ar ieși printr'un perete din piatră sau scânduri. Și așa rămâne până când deschizi ușa pentru a schimba aerul

După vre-o săptămână, Ion fu chemat să ia parte la vânătoarea eschimoșilor. Îi dădură o sulică lungă și securi, îl urcară pe o sanie trasă de câini și porniră la drum.

După două zile ajunseră la mare. Ion nu își putu da seama ce aveau de vânat. Și apoi de-odată văzu niște animale, mari ca niște boi cu asemănare de pește și de câne totodată. Erau focete. Ion aruncă lancea la întâmplare și nimeri o focă drept în inimă. Văzu cum animalul se răstoarnă și apoi mai face câteva încercări să scape, după care rămase nemișcată.

Ceilalți tovarăși ai lui Ion încă vânară câte o focă. Astfel duseră o pradă bogată de vre-o cinsprezece focuri. Ajunși acasă, le tăiară în bucăți și Ion învăță cum fiecare bucățică din acest animal se folosește. Carnea, unsoarea și apoi pielea, din care își fac îmbrăcămintea.

Ion luă parte la toate vânătorile eschimoșilor și astfel le câștigă iute prietenia. Învăță multe dela ei și îi învăță și el la multe lucruri. Când apoi la un vânat de urși albi cu o ocazie Ion spintecă în luptă piept la piept un urs, eschimoșii îl prinseră de frate.

După ce stătu trei luni, conducătorul eschimoșilor, care avea o fată, îi propuse lui Ion să rămână în mijlocul lor, însurându-se cu Ala. Ion îi povesti însă eschimosului că el e căsătorit într-o țară îndepărtată. Eschimosul îi înțelese durerea și făgădui să-l ajute să se reîntoarcă în țara sa.

Astfel când începu ziua cea lungă de 6 luni, Ion plecă întovărașit de un eschimos într-o sanie, trasă de doisprezece câini. Luară hrană destulă pentru ei și patru câini.

Porniră spre sud, spre ținuturile mai calde de unde Ion trebuia să plece spre răsărit, spre a ajunge în Iaponia sau China și de acolo spre casă.

Era în primăvara anului 1918, Era o primăvară mai sălbatică decât o iarnă. Ion și eschimosul străbăteau greu câmpiile de zăpadă. Iar într-o zi avură nenorocul ca trecând pe lângă o prăpastie să le cadă sania cu alimente în prăpastie.

Două zile n'aură ce să mânânce. Nicăiri nu se vedea urmă de casă sau om. În a treia zi câinii flămânzi începură să se bată și unul mai slab fu do-

borât și mâncat de ceilalți. Ion nu-i putu despărți, atât erau de flămânziți. A patra zi un alt câine fu mâncat de ceilalți. Și apoi cu scârbă Ion trebui să facă ca și eschimosul, să omoară un câine și să se hrănească din carnea lui.

Într'una din zile mai calde, când sperau că ne-cazurile s'au terminat, dădură peste o altă nenorocire. Pe când dormeau, au fost atacați de o haită de lupi. Câinii fură omorâți mai întâi și apoi lupii tăbă-rără și asupra oamenilor. Ion cu cușitul în mână se apără vitejește. Eschimosul se luptă tot atât de înver-sunat alături. Dar eschimosul mai puțin norocos fu prins între trei bestii și până ai clipi de câteva ori din ochi, fu sfășiat. Săturate apoi bestiile se împrăș-tiară, rămânând singur Ion în viață.

Singur fără hrană, Ion începu un alt calvar. Merse zile, săptămâni sau poate luni. Nu își mai putea da seama unde se afla.

Hrana o căștiga greu. Ici și colea mai găsea câte un iepure, un arbore pipernicit, cu a cărui rădăcină se hrănea. Iar într'o zi avu norocul și prinse un cerb sălbatic. Acesta îi fu salvarea, căci carnea îi ajunse aproape două săptămâni, iar între timp dădu peste un sat. Intrase în regiunea, unde ziua se schimba iarăși cu noaptea.

Ion rămase în acest sat servitor. Voia să-și strângă ceva bani și să plece mai departe.

În acel timp, împărăția rusească se prăbuși. Ieșiră la iveală bolșevicii. Bande de soldați numiți roșii tre-ceau prin sabie și foc pe toți cei ce li se împotriveau. Aprindeau casele oamenilor, siluiau femeile și omorau copiii. Ion învățase însă, că dacă ajungi între lupi

trebuie să urli cu ei. Astfel când intrară roșii în sat și provocară pe toți bărbații să lupte alături de ei sau să meargă în munți, Ion se înrolă la bolșevici.

Barbația e prefuită în orice împrejurare. Ion deveni iute frunțas între frunțașii bolșevici. Învinse cu o mână de oameni o armată a albilor cari luptau pentru țar. Deveni spaima tuturor, deși în sufletul său nu trăia dorul de a ucide, ci era târât de valuri și trebuia să se lase în voia lor.

Ion când văzu că se îngroașe gluma își mână oamenii tot spre sud, hotărât să ajungă în China, unde să fugă apoi și să scape de bolșevici. Sălbătăcia acestora îl amărâse peste măsură. Și apoi dorul de casă îl chinuia îngrozitor.

După lungi zile își văzu visul împlinit. Ajunse la marginea Chinei.

Își făcuse planul și-l puse repede în aplicare. Oamenilor le dădu răgaz câteva ore, iar el plecă spre China, spunându-le că vrea să cerceteze ascunzișul unor albi.

Plecă astfel și după trei ciasuri se găsi într'o pădure deasă. Nu avea de ce să se mai teamă. De bolșevici scăpase. Ce-i mai păsa ce se va întâmpla cu oamenii pe cari îi conduse.

Aștepta însă alte necazuri. Pe când mergea nebănuitor, ajunse în mâinile unei patrule de albi. Fu cunoscut ca „Ion cel roșu” și dus în fața generalului alb. Soartea îi fu pecetluită îndată. Generalul dădu ordin să fie spânzurat fără nici o altă judecată. Ion crezu că de data aceasta i s'a îmfundat.

Fu condus spre spânzurătoare de doi soldați. Dar știa că nu mai avea nimic de pierdut. Încercă deci imposibilul. Se întoarse spre paznicii săi și mai înainte ca

aceștia să-și vină în fire, puse mâna pe pușca unuia, o smâci și în al doilea moment și trase în pieptul celui care avea încă arma. Apoi înfipse baioneta și o luă la fugă.

O luă prin pădure spre miazăzi. Trei zile nu ieși din pădure, de teamă să nu fie întâlnit de albi. A patra zi însă eși și avu norocul să dea peste niște păstori, cari l-au dus la coliba lor și l-au hrănit.

De aici plecă mai departe, cu sacul încărcat de alimente. Și după un lung drum ajunse la o mănăstire.

În această mănăstire, domnea preotul cel mai de frunte al chinezilor. Ion nu știa că streinii nu pot intra în mănăstire și bătu la poartă. Fu primit prietenos. Ion se bucura că a dat norocul peste el. El știa că călugării de pretutindeni sunt oameni buni și primitori. Nu cunoștea însă legile aspre ale acestor preoți sălbatici, cari jertfeau încă zeilor lor oameni vii.

Ion după ce fu ospătat și condus într'o cameră unde i-se pregăti pat din piele de cămilă, rupt de obo-seală adormi.

Fu trezit simțind o lovitură cumplită peste față. Ion care nu era învățat să îndure palmi fără să se răzbune, vru să sară asupra călugărului care îl lovise. Nu putu însă. Măinile și picioarele îi erau legate cu funii groase de mătase.

— Ce or fi vrând cu mine — se gândi Ion. Nu avu însă mult timp de gândit, căci opt călugări, îmbrăcați în haine roșii, îi înfășcară și-l scoăseră din chilie.

L'au dus într'o cameră uriașă. Iar împrejur stăteau sute de preoți cu fețe întunecate. În fundul clădirii era așezat un balaur uriaș zidit din aur. Avea o

Înălțime de vre-o cinci metri și un pânțec în care încăpeau vre-o 30 de oameni. Era zeul, căruia chinezii îi jertseau ființe vii.

De odată apăru marele preot. La un semn a lui apărură alți doisprezece, aducând un altar sculptat din argint. Aduseră apoi cărbuni și aprinseră rugul așezat pe altar.

Se începu o serbare, cum rareori i s'a mai dat unui om să vadă. Tobe și surle uriașe scoteau sunete amețitoare. Preoții se învârteau în jurul lor ca niște sfârleze, iar marele preot se închina în fiecare minut câte odată, spre răsărit, apus, miază zi și miază-noapte.

Ion își făcu cu limba cruce pe cerul gurii și apoi scuipă în sân: „ptiu dracilor“.

Călugării chinezi nu pieiră însă după cum se aștepta Ion. Și când focul cuprinse întreg rugul și se făcu jeric încăl se puteau prăji doi boi, s'aproptară tot închinându-se și făcând semne spre Ion.

Ion simți că nu-i lucru curat. Era cu neputință însă să scape din ghiarele atâtor diavoli, mai ales că era legat de mâini și de picioare. Se lăsă deci în voia sorții.

Călugării îl prinseră și apoi așezându-l într'un fel de baldachin înalt, îl ridicară spre a-l prăvăli pe altar ca miel de jertfă. Când fu de-asupra altarului, Ion simți un val de căldură încât îi veni amețeală. Ii mai rămase totuși un sâmbure de minte bună, căci văzând că se afla cam la înălțimea gurii balaurului, își încordă odată mușchii și se svârli în gura balaurului.

Călugării rămaseră un moment ca trăzniți. Apoi începură cu toții se țipe ca din gura de șarpe. Se făcu un sgomot ca în gura iadului. Până când preotul le făcu semn să tacă și le spuse câteva cuvinte în limba lor.

Ion nu văzu ce se mai întâmplase. Auzise doar pașii depărtându-se.

Patru ceasuri, Ion nu făcu nici o mișcare în pântecul balaurului unde se prăvălise. Apoi se gândi că până la sfârșitul lumii nu va putea rămâne în balaur.

Incepu să caute jur împrejur, spre a-și da seama ce se găsește în mamon. Și mare îi fu bucuria când dădu peste un cuțit. Putu astfel să își taie funiile și să devină iarăș liber.

După ce se întinse de îi pârăiră oasele, se urcă spre gura balaurului și privi în cameră. Acolo văzu douăzecișipatru de călugări îmbrăcați în zale și înarmați cu sulii lungi. Ion văzu că pe aici nu-i rost de scăpat și se slobozi în pântecul balaurului.

Se puse din nou pe căutat. Spre marea lui mirare dădu peste o grămadă de petri scumpe. Deși era întuneric, după ce au fost scoase la suprafață, străluceau ca niște luceferi.

Ion își vârî câteva în buzunar și se puse pe căutate mai departe. Se opri când auzi un sgomot. Își reținu respirația spre a-și da seama mai bine de ce era să se întâmple.

N'avu să se căiască de ceace se întâmplă. În gura balaurului, se ridică pe vârful unei prăjini o corfă cu toate bunătățile lumii. Sosise ceasul când i se aducea jertfa zeului.

Ion așteptă câteva clipe și apoi se urcă în gura balaurului și cu coșul plin coborî din nou în pântec. Mâncă împărătește și îi fugiră și gândurile negre.

Ion trăi în balaur câteva săptămâni. Hrana primea regulat. Adevca i-se aducea balaurului și se înfuleca el. Totuși nu mai putea rămâne în balaur. Chiar

dacă preoții nu îndrăzneau să-i facă ceva atât timp cât se afla în pântecul zeului lor, o astfel de viață nu era tocmai strălucită.

Cum Ion era român verde, găsi și acum deslegarea.

Intr'una din zile, pe când călugării erau adunați la biserică, Ion îmbrăcat în aurul și argintul pe care îl găsi în pântecul balaurului se urcă spre gura balaurului care era atât de mare că putu sta în picioare. După-ce privi spre preoți și îi văzu adânciți în rugăciuni, șipă odată din răputeri.

Preoții își ridicară cu toții privirea spre balaur. Il văzură pe Ion atât de strălucit și văzând că zeul lor nu i-a făcut nimic până acum, ba încă l-a lăsat să se îmbrace în haine de fir de aur, s'au aplecat cu toții la pământ ca în fața unui alt zeu. Cluj

Ion, când văzu că i-a îmbălat pe chinezi, se aruncă din gura balaurului la pământ și trecu mândru printre rândurile preoților, fără ca aceștia să îndrăznească să se ridice. Când ajuse la ușe, luă o bârnă și o răzimă de ușa pe care o închise și apoi înșeând cea dinfăi cămila îi dădu pinteni și se făcu nevăzut.

Drumul lui Ion de aici înainte deveni mai ușor. Pietrile scumpe pe cari le luase din pântecul balaurului îl făcuseră bogat. Nu mai trebuia să se gândească la ziua cea de mâine. Și nu mai trebuia să călătorească pe jos din sat în sat. Cu bani grei își cum-părăse două cămile iute ca vântul și îmbrăcat în portul chinezilor străbătu fără nici o piedecă împărăția întinsă.

Vestea bogățiilor sale ajunsese departe. Iar în China, unde jumătate din lume trăește din hoție, nu e

prea bună această veste pentru cel ce o are. Noaptea aproape în fiecare sat sau oraș era atacat de câte-o bandă de 2—3 inși. Ion își angajase o duzină de soldați, cu ajutorul cărora își apăra până la sfârșit viața și bogățiile.

După multe întâmplări, Ion ajunsese în Sang-Hai, marele port chinez. Aici alege vaporul cel mai scump, încredințat că în scurt timp va fi dus în patria lui iubită.

În cartea sorșii îi era scris însă să treacă încă peste multe. Căci iată ce se întâmplase:

Abia ajunsese vaporul din port la o depărtare de câteva zile și fu atacat de o corabie puternică de piratai. Lupta fu lungă și crâncenă până ce învinsesă pirataii. Toți acei cari s'au împotrivit au fost omorâți. Câțiva au fost făcuți prizonieri și aruncați în lanțuri în fundul corăbii.

Ion încă ajunsese printre acești prizonieri. Legat în lanțuri fu pus la cele mai grele munci.

Ce era să facă? Ion își făcu și aici datoria. Munca cât alții zece, astfel că câștigase încrederea căpitanului piraiilor, cari aveau nevoie de oameni puternici și netemuși. Și când căpitanul piraiilor îi propuse să rămână printre ei, nu se codi o singură clipă, ci primi.

Ca pirat, străbătu Oceanul Pacific timp de un an. Văzu multe lucruri despre care nu auzise niciodată vorbindu-se. Văzu pești zburători în roiuri de zeci de zeci de mii, sărind în aer urmăriți de alți pești mai mari și mai lacomi, iar când ajungeau în aer se aruncau din nou în apă, căci în aer îi pândeau paseri răpitoare. Atinse cu corabia multe popoare minunate. Întâlni oameni galbeni cu ochii pieziși, veșnic gata să își arunce cuțitul între coaste. Văzu negri, cu părul

tare ca niște fire de drof, cu ochi mici, cari se ploconeau până la pământ când îi priviai în fața ta, te atacau îndată ce le întorceai spatele. Trăi clipe de groază, când fură urmăriți de vre-o corabie dușmană. Apoi întâlni furtune, cicloane, și văzu cum se ridica din mijlocul oceanului un stâlp rotund de apă, care începea să se învârtască iute ca fulgerul și dacă întâlnea o corabie o prindea în această horă nebună, o învârtea câteva minute și apoi o dădea la fund. Iar într'una din zile era aproape să li se încece corabia, căci o găurise un pește uriaș cu cornul pe care îl avea în frunte.

Străbătu atâtea ape, încât le uită numele. Până când vaporul să scufundă lovindu-se de o stâncă în apropierea unei insule din Australia.

Ion scăpă cu vre-o șapte tovarăși. Câteva zile străbătură insula fără să dea peste urmă de om. Într'una din zile însă, pe când se odihneau nebănuitori, fără ca vre-unul să stea de santinelă, au fost atacați de câteva sute de sălbatici și apoi legați butuci și duși în satul lor de corturi în inima unei păduri.

Au fost închiși în niște cotețe împreună cu vre-o douăzeci de porci. Li se aducea de câte șase ori de mâncare pe zi și noaptea iarăși erau treziți spre a fi hrăniți, iar când refuzau să mai mănânce, sălbaticii le vârău cu pumnii fructe în gură.

La câteva săptămâni, vrând nevrând se îngrășară alături de porci, încât deveniră cu toții numai uniură. Și apoi intră un sălbatec în coteș cu un cușit uriaș și îi alese pe piratul cel mai gras împreună cu doi porci. Ion și ceilalți tovarăși rămași au văzut cum se ridică un rug de lemne și apoi după ce îi dădură foc, piratul

împreună cu porcii fură înjunghiași și aruncați în mijlocul focului. Imdată se răspândi un miros greșos. Ion crezu că ametește de scârbă și de teamă gândindu-se că nu peste mult și lui îi va veni rândul.

Sălbaticii, câteva sute, împreună cu femeii și copiii se prinseră de mâni și începură să se învârtască în jurul focului într'o horă nebună scofând sunete asurzitoare.

Când piratul fu bine fript a fos luat de pe jar și dus în fața șefului sălbaticilor, cari își înfipse ghiarele în corpul fript, rupse o bucată mare de carne și o duse la gură. După-ce se înfulecă bine, se șterse cu mâna de unsoare și numai atunci se apucă de împărșit și celorlalți, bucăți după bucăți când din pirat nu mai rămăseseră decât oasele cari fură date la câni.

După două zile un alt pirat fu scos din coteș și avu aceeaș soartă. Apoi alți trei fură jertfiți până când îi veni rândul lui Ion.

Când Ion fu scos, după ce făcu câteva încercări să-și rupă frânghia și văzu că nu-i scăpare, își făcu cu limba pe cerul gurii de trei ori cruce, se gândi la cei de acasă și apoi închise ochii așteptând cușful se lovească. Dar soarta miloasă îi trimise și de data aceasta mijloc de scăpare.

Deodată cerul începu să se întunece. Deși nu se vedea nicăiri nici un nor, ziua începuse să se preschimbe în noapte. Paserile țipau sburând speriate din creangă în creangă. Câinii începură să urle încât omului i-se făcea măciucă părul în cap. O teamă neînțeleasă îi cuprinse pe toți și priviră speriași spre Ion.

Ion își deschise ochii și mirat privi și el spre cer. Văzu cum soarele dispăruse încetul cu încetul și

noaptea să lăsa ca o umbră deasă. Când apoi văzu privirea speriată a sălbaticilor îndreptată când spre el când spre soare, îi trecu prin minte putința de salvare. Ridică ochii spre soare, își scutură capul, își ridică apoi mâinile legate spre cer, dându-le să înțeleagă sălbaticilor că el le fură soarele, și apoi mișcă din fălci arătând că așa le va mânca soarele dacă ei îl vor mânca pe el.

Sălbaticii se aruncară la pământ și începură să-l roage pe Ion să le dea soarele înapoi. Ion le făcu semn să-l deslege. Iar când fu deslegat cu mâinile ridicate spre soare făcu niște semne cabalistice. Și după o jumătate de ceas întunecimea trecu, soarele fu tot atât de strălucitor ca și mai înainte.

Din acea zi Ion deveni Dumnezeuul sălbaticilor. Își slobozi tovarășul rămas încă în viață. Porunci să li se facă la amândoi câte-un cort.

Două luni stăpâni Ion printre acești sălbatici.

Toată ziua bună Ion n'avea de făcut altceva decât să mănânce și apoi să poruncească când ploilor să plouă, când vântului să bată, căci sălbaticii dacă îi dădeau de mâncare îi cereau și treabă. Și Ion câte odată o mai nimeria. Iar câte-odată când câte un sălbatic îi cerea ploaie, iar altul soare, lua câte un ciomag și le împărțea lovituri cu nemiluita. Mai greu să scăpă însă de femei.

Dar toate au sfârșit și domnia lui Ion trebuia să se sfârșească odată. Intr'o zi veni o delegație la Ion cu rugarea să le facă timp frumos, căci altfel nu-și vor putea ține serbarea. În loc de zi cu soare fu o zi de ploaie. Cerul parcă vărsa. A cincina zi sălbaticii venură să-l roage pe Ion să le dea ploaie. Fu o zi cu soare.

Când sălbaticii văzură că zeul lor pe care îl hrănesc atât de bine, nu le mai face nici o ispravă, se gândiră că-i timpul să-și aleagă pe un altul, iar pe fostul lor zeu să-l mânânce.

Ion n'așteptă însă să ajungă în burta sălbaticilor, ci în miez de noapte o luă la sănătoasa.

De acum înainte pentru Ion trecu boieria și începură iarăș necazurile. Totuși o ducea mai bine ca în Siberia înghețată. Insula era bogată în toate. Fructele nici măcar nu trebuiau culese, căci cădeau dela sine.

Mergând astfel zile de-arândul, ferindu-se de oameni, dădu într'un tufiș peste o luntre. Ion nu se gândi mult ci se urcă în luntre și apoi se puse pe vâslit. Și cum Ion trăind la munte știa că după câteva ciasuri muntele se sfârșește, tot așa crezu că baremi în două trei zile va da din mare peste un alt pământ. Și mare îi fu spaima și disperarea când nici după cinci zile și cinci nopți nu văzu nici o urmă de pământ. Jur împrejur nu era decât apă și iar apă. Iar fructele i se gătară și apa o bău până la ultimul strop.

Era o căldură cum numai în acele finuturi se cunoaște. Soarele parcă arunca săgeți de foc deasupra întregului cuprins. Ion și-ar fi dat câteva zile din viață dacă ar fi găsit o umbră ori-cât de mică.

Trecură astfel două zile în cel mai cumplit chin. Setea îl chinuia cum nu l'a mai chinuit niciodată în viață. Limba i se uscasa în gură și i se umflase cât un pumn.

Mai trecu apoi o zi. Soarele devenise și mai ierbinte decât în ziua trecută. Setea îl cuprinsese atât de tare încât Ion care se găsea în mijlocul mării nesfârșite, cuprins pe nebunie, luă în palme din apa mării

și o duse la gură. Nu apucă să înghită decât două înghițituri și-l apucă o greață cumplită, iar în pânțele simți niște arsuri dureroase. Astfel Ion învăță că apa sărată a mării pentru beut este rea ca și otrava.

Mai spre seară i-se păru că aproape de tot vede o corabie cu pânze. Auzi și strigătul oamenilor de pe corabie. Ion făcu o sforțare uriașă ca să alunge ce este vedenie și să-și dea seama de realitate. După câteva încercări se putu ridica în picioare și văzu un lucru neînchipuit: Corabia sbura dusă de vânt în spre barca lui. La o depărtare de vre o sută de pași răsări deodată din adâncul apelor un pește uriaș, mai mare decât o casă și se îndrepta spre corabie. Își luă avânt și lovi cu capul larg corabia încât o aplecă în dungă. Se întoarse apoi 20 de pași, își făcu avânt nou și se repezi cu alăta furie asupra corăbiei încât o răsturnă, svârlind în acest timp în apă pe toți acei cari se găseau pe corabie.

Ion văzu apoi un măcel îngrozitor. Rechinii cari însoțiră până acum barca simțiră unde e prada și alături de alți vre-o 20 se năpustiră asupra celor cari fură asvârliți din corabie și îi sfășiară cu o lăcomie fără seamă. Suprafața apei se umplu deodată de sânge, iar aerul se amestecă de strigătele celor căzuți în gura unei morți atât de îngrozitoare.

În timp ce rechinii se ospătau în grămadă, Ion văzu cum doi inși au scăpat din învălmășeală și se îndreptau în spre barcă. Adunându-și puținile puteri pe cari le mai avea, Ion îi ajută pe amândoi să se ridice în barcă, apoi slăbit de puteri își perdu conștiința și se întinse pe fundul bărcii.

Când se trezi și își luă în seamă tovarășii, văzu

că unul dintre aceștia era femeie. Ion mai văzu femei frumoase pe unde umblase, niciodată nu întâlni însă una mai fermecătoare decât aceia pe care o salvase. Era albă ca o floare de cireș. Capul îi era încununat cu o coroană de păr mai galben decât aurul cel mai galben. Ochiul îi erau de albastru viorelei. Privind spre bărbatul Ion nu putea avea păreri tot așa de bune și despre acesta. Era înalt, deșirat cu umerii obrazilor eșiți, iar ochii îi trădau lăcomie și sălbăcie.

După ce se întrebară cine sunt și de unde vin, Ion află că tovarășii lui sunt englezi, soț și soție, că au fost proprietarii corăbiei cu care au plecat la vânat de balene. Că totul le merse bine până când au rănit un pui de balenă. În acel moment răsări mama balenă, mai uriașă decât și-au putut închipui vre-odată că poate fi o balenă și că nici măcar împ'n'au avut să se apere, căci balena s'a și aruncat asupra corăbiei și o răsturnă făcând să piară toți marinarii și lucrătorii de pe barcă.

Ion își împrospătă puțin puterile cu hrana pe care o mântuise de pe barca perechea engleză. După vre-o trei zile trecu însă și hrana adusă de englez și acum începură să flămânzească și să sufere de sete toți trei împreună.

Mai trecură alte trei zile. Soarele își jurase parcă se nu lase să se ivească în împărăția sa nici un nor. În a patra zi, pe când Ion se lupta cu somnul, simți pe englez fărându-se lângă el: — Pentru-că unul dintre noi trebuie să piară pentru a putea trăi ceilalți — zise englezul — noi bărbaiții să fragem la sorși și pe cine va cădea soartea se va omorî, iar carnea lui va servi de hrană celor rămași. Ion respinse cu scârbă propunerea englezului. În ziua următoare când englezul veni

din nou cu această propunere văzu că nu este altceva mai bun de făcut și când se gândi și la soarta femeii frumoase care se afla cu ei, nu se mai împotrivi. Englezul scoase o monedă și o aruncă în aer. Dacă cădea „scrisoare“ trebuia să moară Ion. Dacă cădea „cap“ cel care trebuia să se jertfească era englezul. Căzu „cap“. Englezul însă în loc să se fie de cuvânt și să se jertfească, când văzu că a căzut „cap“ scoase la repezeală un cușit și se aruncă asupra lui Ion să l'înjunghie. Se încinse o luptă grozavă. Ion deși slăbit îl prinse pe englez de mâna în care ținea cușitul, silindu-l să-l lase să cadă. Luă cușitul și îl aruncă în mare. Dar englezul nu încetă să se lupte și aruncându-se cu amândouă mâinile de gâtul lui Ion, îl strânse din răsuputeri spre a-l sugruma. Când Ion se crezu mai departe de orice ajutor, femeia englezului se ridică și șovăind se spropie de luptători cu o vâslă în mână. Ion crezu că îl va lovi pe el. Femeia însă prinzând cu amândouă mâinile lemnul își lovi soțul în cap cu atâta putere încât îl răsturnă în apă pradă rechinilor cari îi urmăreau.

Ion îi mulțumi femeii că l'a salvat. Iar din ochii ei citi că aceasta îl iubește și de aceea și-a jertfit soțul. Se hotărî deci să facă totul pentru ca aceasta femeie să poată ajunge înapoi în țara sa.

În ziua următoare pe la amiaz mare le fu bucuria când zăriră o fâșie de pământ. Adunându-și ultimele puteri ce le-au mai rămas, vâsliră într'acolo și apoi legându-și barca de țârm, atinseră din nou pământul pe care l'au dorit atât de mult. Ajunseră într'o insulă minunată,

Ion trăi aici cu frumoasa englezoaică o jumătate

de an. Își clădiră o colibă din nuele pentru a fi feriți de vânt și ploi. Pământul nu trebuiau să-l lucreze, căci le dădea și astfel hrană îmbelșugată. Pretutindeni se ridicau pomi maiestroși încărcăți cu cele mai felurite fructe. Nucile de cocus se găseau și aici din belșug, apoi banane cu nemiluita. Aproape de coliba lor dădură peste arborile pâinii. Nu trebuiau decât să taie în trunchiu o fășie cu cușitul și li-se scurgea hrana gustoasă. Marea era apoi plină cu cei mai feluriți pești.

Ion poate că ar fi uitat pe aceste meleaguri alături de trumoasa englezoaică dorul de țară și poate niciodată nu i-ar mai fi trecut prin minte să părăsească acest pământ mănos dacă nenorocirea nu l-ar fi pândit din umbră. Într'una din zile pe când Ion se întorcea dela pescuit o auzi pe femeie țipând. Alergă ca fulgerul într'acolo și tofusi sosi prea târziu. Englezoaica se găsea culcată la pământ și în jurul trupului ei stătea încolăcit un șarpe de grosimea unui om și vre-o 12 metri lungime. Ion se aruncă ca un smintit asupra șarpelui. Incepu să lovească cu cușitul și îl ciopârți în câteva locuri. Șarpele întăratat se desprinsese de femeie și se îndreptă spre Ion. Fu o luptă grozavă. Șarpele se încolăci în jurul lui Ion și încercă să l sugrume cu inelele sale tari ca oșelul. Nici Ion nu era însă copil de eri. Indreptându-și cușitul în spre capul șarpelui îl lovi de câteva ori aproape de ochi, încât șarpele își pierdu puterea și căzu de pe el. Mai încolo nu fu lucru greu.

Englezoaica murise și ea. Șarpele uriaș îi rupsesese șira spinării.

Ion vărsă lacrimi amare. Săpă mormânt și îngropă femeia rămânând iarăși cu singurătatea.

Ion mai trăi o lună în această insulă, pe care acum o ura de moarte. Spre norocul lui la vre-o lună trecu pe lângă insulă o corabie olandeză, care îl luă pe Ion și îl transportă până la Tokio, capitala japonezilor, unde îl lăsară să se descurce iarăși singur.

Ce putea să facă în mijlocul acestor oameni galbeni, cărora nu le cunoștea nici măcar limba? Ion se angajă la toate. Fu măturător de stradă, hamal, chelner. Mai apoi se înhămă la o căruță și astfel purta pe cei bogăți pe locurile unde aceștia aveau câte- ceva de aranjat.

Într'una din zile în frășură i se urcă un francez. Trebuia să-l ducă afară din oraș. Ion își luă picioarele în spinare și îl duse pe francez repede ca vântul. Dar nu ajunse bine afară din oraș și au fost atacați de niște hoși cari voiau să jăfuiască pe francez. Ion sări în apărarea stăpânului său. Împărși pumni în stînga și în dreapta până când îi puse pe fugă.

Francezul nu știu cum să-i mulțumească lui Ion pentru că i-a scăpat viața și punga. Il întrebă prin ce împrejurări a ajuns în această țară îndepărtată și când află trista poveste, îi umplu buzunarele cu bani și îl sfătui ca încă a doua zi să se urce pe un vapor francez care pleacă spre Marsilia și astfel ajuns în Europa nu-i va fi greu să ajungă și acasă.

Ion ascultă sfatul și a doua zi se urcă pe vaporul francez. Cu buzunarele pline de bani, pe clasa întâi nu-i fu greu drumul. Se opri în drum la Ceylon, insula despre care se spune că ar fi asemenea paradisului. Străbătu Oceanul Indiei, Marea Arabică și apoi ajunse în Marea Roșie, despre care biblia spune că s'a despărțit pentru a lăsa pe evrei să treacă din Egipt

spre pământul ales, iar apoi s'a închis înghițând poporul lui Faraon. Trecu prin Canalul Suez și ajunse în Marea Mediterană, Marea Europei. În Sicilia văzu Muntele cu gura de foc Etna. Apoi după câteva zile ajunse în Marsilia, portul uriaș al francezilor.

Nu pregetă mult nici aici, ci luă cel dințai tren spre Paris. Aici stătu trei zile să se minuneze în frumseșile acestui oraș. După trei zile urcându-se pe tren străbătu Praga, capitala cehilor, Viena apoi Budapesta și în urmă coborî în Cluj, unde a fost primit ca un mic împărat. Nici aici nu stătu mult, ci luă drumul Sibului, iar apoi cu o căruță ajunse în satul său, unde îl aștepta nevasta, copilul și toate rudeniile cu brațele deschise.

Nu trebuiesc spuse prea multe despre bucuria celor de acasă. Au încins un ospăț, la care a venit oameni din șapte sate. Șapte zile a ținut acest ospăț vărsându-se vin mult.

ION MUNTEANU

